

NEVERMORE

Пропастѣ вѣчни дѣлятъ те отъ мене,
зная, че ти си безкрайно далечъ,
но пакъ, като лжчъ следъ вѣковно затмение,
чакамъ да дойдешъ! . . Ще дойдешъ ли?
— Никога вече!

Рано пробуденъ, съ тѣги непросвѣтни
впивамъ азъ погледи въ мрака далечъ
и съ клетви и жалъ, безутешно преплетени,
чакамъ да съмне! . . Ще съмне ли?
— Никога вече!

Мойтъ градини Неволята черна
съ прѣспи засипа. Тѣ дрѣматъ далечъ,
а химни и смѣхъ въ полунощъ обезвѣрена
чакамъ да трепнатъ! . . Ще трепнатъ ли?
— Никога вече!